

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

**СПРАВА «МАСЬ ПРОТИ УКРАЇНИ»
(CASE OF MAS v. UKRAINE)**

(Заява № 11931/02)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

11 січня 2007 року

ОСТАТОЧНЕ

23/05/2007

Це рішення стане остаточним відповідно до умов, зазначених у п. 2 статті 44 Конвенції. Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Мась проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), Голова,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), судді,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), Секретар секції,
після обговорення в нарадчій кімнаті 4 грудня 2006 року,
виносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 11931/02), поданою до Суду громадянином України п. Вадимом Михайловичем Масем (далі – заявник) 15 листопада 2001 року відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі – Конвенція).

2. Уряд України (далі – Уряд) був представлений його Уповноваженими – пані Валерією Лутковською та паном Юрієм Зайцевим.

3. 8 квітня 2005 року Суд вирішив направити скарги за пунктом 1 статті 6, статтею 13 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу стосовно невиконання рішень, винесених на користь заявника, на комунікацію Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви та її прийнятності одночасно.

ФАКТИ**I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ**

4. Заявник народився у 1959 році та проживає у селі Костянтинівка Донецької області.

5. Рішеннями від 30 жовтня 1998 року та 27 вересня 1999 року Михайлівський районний суд м. Горлівки зобов'язав ДП

«Горліврозвідка» (далі – компанія) виплатити заявнику 4298,97 грн¹ та 3939,61 грн², відповідно, заборгованості з заробітної плати та інших виплат. Ці рішення набули законної сили, і виконавчі листи були передані до виконавчої служби на виконання.

6. 17 травня 2002 року відділ державної виконавчої служби Микитівського районного управління юстиції м. Горлівки проінформував заявника про те, що присуджені суми не можуть бути виплачені йому через відсутність коштів на рахунках компанії. Виконавча служба зазначила також, що накладенню арешту на майно компанії перешкоджав Закон України 2001 року «Про введення мораторію на примусову реалізацію майна».

7. Рішення від 30 жовтня 1998 року було виконане кількома частковими виплатами, остання з яких була здійснена 7 березня 2003 року.

8. 30 листопада 2004 року заявник отримав 1919,03 грн³ за рішенням від 27 вересня 1999 року. Залишок боргу й досі залишається невиплаченим.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

9. Відповідне національне законодавство було викладене в рішенні у справі «Сокур проти України» (№ 29439/02, пункти 17-22, рішення від 26 квітня 2005 року).

ЩОДО ПРАВА

10. Заявник скаржився на невиконання державними органами рішень від 30 жовтня 1998 року та 27 вересня 1999 року, винесених на його користь. Він посилався на пункт 1 статті 6 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу. Більше того, заявник скаржився, що він не мав ефективних національних засобів юридичного захисту для розгляду його скарг за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу до Конвенції. В оскаржуваних положеннях, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий та публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим

1. 1 035,47 євро.

2. 832,70 євро.

3. 279,12 євро.

законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції 995_004, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

I. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

11. Уряд подав заперечення, оскаржені заявником, стосовно статусу жертви заявника та використання національних засобів юридичного захисту, подібні до тих, які уже були відхилені Судом у цілому ряді рішень у справах, які стосувались невиконання рішень щодо державних підприємств (див., з-поміж багатьох інших, рішення (від 27 липня 2004 року) у справі «Ромашов проти України», № 67534/01, пункти 25-27, та рішення у справі «Михайленки та інші проти України», № 35091/02 та наступні, пункти 38-40, ECHR 2004-XII). Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з тих же підстав.

12. Суд вважає, що скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу стосовно затримки у виконанні рішень, винесених на його користь, піднімає питання факту та права відповідно до Конвенції, визначення яких вимагає вивчення справи щодо суті. Суд не вбачає підстав для оголошення цих скарг неприйнятними. Тому Суд має оголосити їх прийнятними. За тих же підстав Суд оголошує прийнятними скарги заявника за статтею 13 Конвенції.

II. ЩОДО СУТІ

A. Скарги заявника за пунктом 1 статті 6 Конвенції та статтею 1 Першого протоколу

13. У своїх зауваженнях щодо суті скарг заявника Уряд доводив, що не було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

14. Заявник не погодився.

15. Суд зазначає, що рішення від 30 жовтня 1998 року залишалось невиконаним протягом чотирьох років та чотирьох місяців, а рішення від 27 вересня 1999 року – протягом семи років та восьми місяців.

16. Суд нагадує, що він уже визнав порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу у ряді подібних справ (див., наприклад, згадане вище рішення у справі «Сокур проти України», пункти 36-37, та рішення (від 22 лютого 2005 року) у справі «Шаренок проти України», № 35087/02, пункти 37-38).

17. Дослідивши всі надані йому матеріали, Суд вважає, що Уряд не надав жодних фактів чи доводів, що могли б переконати його дійти іншого висновку у цій справі.

18. Отже, було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції та статтю 1 Першого протоколу.

B. Скарга заявника за статтею 13 Конвенції

19. Уряд стверджував, що заявник мав ефективні засоби оскарження, посилаючись на ті ж доводи, які використовувались при доведенні факту невикористання заявником національних засобів юридичного захисту. Уже відхиливши наведені вище докази (пункт 11), Суд доходить висновку, що заявник не мав ефективного засобу юридичного захисту, як цього вимагає стаття 13 Конвенції, щоб відшкодувати шкоду, спричинену йому затримкою цього провадження (див. рішення (від 29 червня 2004 року) у справі «Войтенко проти України», № 18966/02, пункти 46-48). Відповідно, це положення було порушено.

III. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

20. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливую сатисфакцію.»

A. Шкода

21. Заявник вимагав виплати боргу, який йому належить за рішенням суду, та додаткову суму у розмірі 83 337,68 грн (13 324 євро) як компенсацію матеріальної шкоди. Він вимагав також 400 000 грн (63 950 євро) як компенсацію нематеріальної шкоди.

22. Уряд зауважив, що ці вимоги є надмірними та необґрунтованими.

23. Суд вважає, що Уряд повинен виплатити заявнику борг, який належить йому за рішенням суду, що складатиме повне та остаточне задоволення його вимог щодо матеріальної шкоди.

24. Суд вважає, що заявник все ж зазнав певної нематеріальної шкоди у результаті визнаних порушень. Здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як цього вимагає стаття 41 Конвенції, Суд присуджує заявникові 2600 євро компенсації нематеріальної шкоди.

B. Судові витрати

25. Заявник не подав жодних вимог по цьому пункту. Тому Суд нічого йому не присуджує.

C. Пеня

26. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;
2. *Вирішує*, що було порушено пункт 1 статті 6 Конвенції;
3. *Вирішує*, що було порушено статтю 13 Конвенції;

4. *Вирішує*, що було порушено статтю 1 Першого протоколу до Конвенції;
5. *Вирішує*, що:
 - (а) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач повинна виплатити заявнику борг, який йому належить за досі невиконаним рішенням, а також 2 600 євро (дві тисячі шістсот євро) нематеріальної шкоди, які повинні бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто з заявника;
 - (б) зі впливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;
6. *Відхиляє* решту вимог заявника стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 11 січня 2007 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(C. Westerdiek)
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(P. Lorenzen)
Голова